

รอยของภาพ

written by สมุด ที่พรรณ | มีนาคม 8, 2023

หลังจากที่ผมเคยสัมผัสฝีมือของ ‘ภาพ’ มาแล้ว ผมจึงกลับไปหาเขาอีกครั้ง

ฝีมือของภาพแตกต่างจากคนอื่นตรงที่เขาทำให้ผมรู้สึกได้ว่า เขาคือคู่รัก ภาพทำให้ผมมีอารมณ์ร่วมไปทุก
ท่วงทำนองที่เขาสัมผัส โอบกอด จุมพิต ลมหายใจที่กระซิบอย่างอ่อนโยนเรียกชื่อ แม้เขาจะออกตัวว่าไม่ขอทำอะไร
ให้มากไปกว่าเล่าโลม ไม่สอดใส่ และไม่ใช้ปาก เพราะเขาต้องรับแขกอีกหลายคน แต่ภาพก็ไม่ได้ให้เหตุผลผมด้วย
คำพูดอย่างนั้นหรอก เขาบอกอย่างถนอมน้ำใจว่า “ผมกลัวพี่สกรปรก ผมต้องเจอใครต่อใครมาหลายคน” คำว่า
‘หลายคน’ สะกิดใจผมอยู่เหมือนกัน ความจริงแล้วเกือบสะเทือนใจเลยทีเดียว แม้รู้ทั้งรู้ว่าผมอยู่กับภาพเพียงชั่ว
คราว แต่ไม่กี่ชั่วโมงที่ผมอยู่กับเขา ผมก็หลอกตัวเองว่าภาพเป็นของผมคนเดียว การพูดถึงอีกหลายคน ทั้งก่อน
หน้าและหลังจากนี้ เตือนให้ผมรู้สึกได้ว่า ภาพเป็นของผมเพียงชั่วคราว

ครั้งแรกที่เจอกัน ผมเคยคาดคั้นภาพว่าขอทำอะไรบนเรือนร่างของเขาจะได้ไหม แต่ภาพก็ยืนยันกรานว่า ไม่ได้ “ผม
กลัวจะเอาโรคไปติดพี่” ดังที่ภาพอ้างว่าตัวเองสกรปรกและแปดเปื้อนเชื้อโรคจากคนที่มาขอรับบริการ ผมก็ไม่อยาก
กวนใจเขาอีก และเกรงจะทำให้ช่วงเวลาที่ได้รับความสุขจากเขา เต็มไปด้วยความอึดอัดใจ

ผมต้องแอบหลบซ่อนตัวเองเมื่อไปที่นั่น ตามประสาของคนที่เป็นที่นับหน้าถือตาในสังคม ผมเลือกที่นั่นเพราะ การ
นัดหมายสะดวก ผมไม่ต้องเห็นหน้าใคร นอกจากติดต่อกับคนกลางเพียงคนเดียว เมื่อไปถึงจะไม่มีใครออกมาคอย
ต้อนรับให้ผมเคอะเขิน ไม่ต้องมีการบริการอย่างพิถีพิถัน ผมขอเพียงไปถึงที่นั่นและพบกับเขาเพียงลำพัง

ที่นั่นเป็นทาว์นโฮมสูงสี่ชั้น พื้นที่ไม่กว้างนัก ด้านหน้าเป็นบานประตูกระจกทึบ มองดูไม่แตกต่างจากสำนักงานแบบ
โฮมออฟฟิศทั่วไป เมื่อเข้าไปด้านในผมสัมผัสกับความเย็นจากเครื่องปรับอากาศ กลิ่นหอมอ่อนของตะไคร้และผิวสัมผัส
ผสมผสานกันอย่างสดชื่น แน่ใจว่าไม่มีใครออกมาต้อนรับ ผมหาทางขึ้นห้องพักชั้นบนโดยการบอกทางของ
คนกลางที่แจ้งไว้ในโทรศัพท์ ผมขึ้นไปชั้นสี่ เข้าไปในห้องตามหมายเลขที่ระบุไว้

ภาพอยู่ที่นั่น สวมชุดสีดำอำพรางอยู่ในแสงไฟสีส้มสลัว น้ำในตาของเขาแววสะท้อนออกมาแวบหนึ่งก่อนจะหายไป
เมื่อเขาขยับเดินเข้ามาหาผม กลิ่นบุหรี่ย่อยๆ และน้ำหอมแบบนักกีฬารวยรินอยู่ที่ซอกหูของผม แม้ว่าร่างกายของ
ภาพจะกำยำ แต่การเข้ามาใกล้ชิดผมในจังหวะนั้นราวกับสายลม เขาไม่รีบร้อน ไม่รุนแรง ภาพรู้ว่าผมไม่ชอบความ
รีบร้อนรุนแรง ผมเองก็ตอบสนองต่อการเข้าหาของเขาในท่วงทำนองเดียวกัน เกี่ยวกระหวัดพันกันเหมือน
สายน้ำสองสายมาบรรจบที่ตรงดินดอนปากแม่น้ำ พอกพูนและเพิ่มปริมาณหนาและแน่น อึดอัดและคู้คั่ง แม้ว่า
ผิวหนังจะพลิ้วไหวอ่อนโยน แต่เบื้องล่างกลายเป็นดินโคลนเหนียวหนืด และไหลแรง

ผมไม่อยากจะปล่อยให้การเล่าโลมผ่านไปนานนัก เพราะอาจจะกินเวลาที่ภาพจะได้แสดงฝีมือ ผมจึงถอดเสื้อผ้าออก เข้าไปในห้องน้ำ ล้างหน้า ล้างตัวให้สะอาด ทำทุกอย่างเป็นขั้นตอนเหมือนทุกครั้ง เช็ดตัวให้แห้ง นอนคว่ำลงบนเตียง หลับตา ปล่อยให้ใจ ปล่อยให้ความคิด โดยที่ภาพจะไม่ใช่คนเริ่มบทสนทนา เพราะรู้ว่าอาจจะรบกวนการพักผ่อนของผม แสงไฟสีส้มอ่อนในห้องนั้น ช่วยอำพรางเรือนร่างอันน่าเกลียดของผมได้ดี ผิวกระดูกกระด้าง รอยแผลเป็นจากการโดนทุบตีในวัยเด็ก รอยนาบแดงจากเตารีดแถวแขน รอยน้ำร้อนสาดลวกตรงแผ่นหลัง หรือรอยไม้เรียวแถวท้อง รอยแผลเป็นจากอุบัติเหตุอื่น และยังมีไขมันที่พอกพูนผิดสัดส่วนอีก ผมรู้ว่าร่างกายของผมไม่ใช่เรือนร่างที่น่ามอง หรือบางทีอาจจะน่าสมเพช ขณะที่เรือนร่างของภาพเมื่อเปลื้องเสื้อผ้าออกหมดแล้ว กลับเป็นเรือนร่างที่ได้สัดส่วน เป็นมัดกล้ามเนื้อจากการออกกำลังกาย ผิวเนียนละออในแสงไฟสีส้มมัว ผมเอี้ยวตัวมองภาพแวบหนึ่งเห็นแววดตาของเขาในความสลัวอีกครั้ง เขายิ้ม และบอกผมว่าให้นอนในท่าสบาย

ฝ่ามืออุ่นทั้งสองข้างของภาพวางนาบบนแผ่นหลังของผม จากนั้นมันก็ไหลเลื้อยไปตามส่วนต่างๆ ของเรือนร่าง โดยที่ผมแทบจะแยกไม่ออกว่ามือข้างไหนอยู่ส่วนใดของร่างกาย มันผสานกันเป็นความรู้สึกเดียวกัน เขาไม่ใช่คนที่มือดีที่สุดในการค้นหาจุดปวดเมื่อย แต่ภาพก็รู้ว่าจะทำอย่างไรให้ผมผ่อนคลายมากที่สุด น้ำมันอุ่นๆ ไหลซโลมลงบนเนื้อเยื่อ กลิ่นหอมอ่อนของมันทำให้ผมเคลิ้มฝัน เขาลงน้ำหนักมือและอุณหภูมิแรงขึ้นจนผิวของผมเริ่มร้อน ภาพถามด้วยน้ำเสียงห่วงใยว่า หน้าไปไหม เจ็บไหม หรือร้อนไปไหม ผมบอกว่ากำลังพอดี ทนได้ แรงอีกนิดก็ได้ ฝีมือของเขาไหลลื่นคล่องแคล่วไม่มีสะดุด แม้มันจะวิ่งผ่านไปบนแผลเป็นต่างๆ บนร่างกายผมก็ตาม

มีแผลเป็นหนึ่งซึ่งผมรู้สึกได้ คือรอยแผลเป็นที่ปูดโหนขึ้นมาบริเวณสะโพก แผลนั้นเกิดจากโดนกระสุนยางยิงขณะที่ผมวิ่งหนีตอนออกไปชุมนุมทางการเมือง ตอนนั้นเหตุการณ์ซุลมุน ผมยังเป็นวัยรุ่น เกลียดกฎเกณฑ์บังคับทุกชนิด เกลียดอำนาจที่เกิดจากการสั่งรวมศูนย์ ตอนหนีตายกลับถึงบ้าน พ่อรู้เข้าก็โกรธเกรี้ยวขึ้นอีก ครั้งนั้นเป็นครั้งที่พ่อโกรธผมมากที่สุดเท่าที่ผมเคยเห็นมา แทบจะฆ่าลูกตัวเองได้เลย แต่ผมก็รอดมาได้ โดยมีรอยแผลเป็นทิ้งเอาไว้ให้ระลึกถึง ภาพลูบไล้บริเวณแผลเป็นของผมตรงนั้น ลูบอย่างเบามือราวกับว่ากำลังปลอบประโลมบาดแผลของผมให้หายดี เขาถามผมตั้งแต่วินาทีแรกแล้วว่า แผลเป็นนี้เกิดจากอะไร และผมก็เล่าให้ฟังอย่างที่เล่าให้คุณฟัง แต่อาจจะเล่าละเอียดกว่านั้นเล็กน้อย ภาพชอบแผลเป็นของผมเป็นพิเศษ เขาบอกว่า “ผมก็ไม่ชอบให้ใครมาสั่ง” เขาไม่ชอบการใช้อำนาจ ไม่ชอบกฎเกณฑ์หรือระเบียบแบบแผนที่กดขี่คน เขาบอกว่าแผลเป็นนี้ต้องได้รับการปลอบใจเป็นพิเศษ ต้องได้รับการดูแลทะนุถนอมเป็นพิเศษ

ดูเหมือนว่าภาพจะพูดถึงรอยแผลเป็นนั้นมากเกินไปจนผิดสังเกต การสัมผัสของเขาทำให้ผมรู้สึกได้ว่าเขาคงคิดอะไรบางอย่างอยู่กับมันมากกว่าตัวผมเองเสียอีก แล้วเขาก็ถามผมว่ายังรู้สึกเจ็บอยู่ไหม ผมบอกว่ามันเป็นอดีตไปแล้ว มันเป็นแค่ช่วงวัยหนึ่งเท่านั้นเอง แต่แล้วน้ำมันอุ่นๆ ก็หยดลงบนร่างของผม หยดแถวๆ รอยแผลเป็นนั่นเอง ผมคิดว่าเขาคงจะลงน้ำมันเพิ่ม แต่หลังจากน้ำมันอุ่นๆ นั้นหยดลง ภาพกลับไม่ได้ดูโกลาหลใจเสียเลย หากแต่ปล่อยให้มันไหลห่มะลงอีก

ผมลืมตา เอี้ยวตัวหันไปมองภาพ เห็นน้ำในตาของเขาไหลลงมาอีกหนึ่งหยดกระทบกับแสงไฟในห้องนั้นพอดี ผมพลิกตัวหงายและนั่งตัวตรง จับที่แขนของเขาแล้วถามว่าร้องให้ทำไม ผมไม่ได้เจ็บปวดอะไรแล้ว และผมก็ไม่ได้คิดถึงรอยนั้นมานานแล้ว ภาพบอกว่าเขาเศร้าใจขึ้นมามากกว่าบอกไม่ถูก เศร้าใจและสงสารที่ผมโดนกระทำเช่นนั้น เขากำลังแสดงอยู่หรือเปล่านะ เขากำลังสวมบทบาทของคู่รักที่มอบการเยียวยา ปลอดภัย และความเห็นอกเห็นใจให้คนรักของเขาอยู่หรือเปล่า ผมยกมือขึ้นเช็ดน้ำตาให้เขา และก็ต้องตกใจที่ตนเองรับบทบาทที่เขาส่งมาให้ อย่างชำนาญ ผมใช้ฝ่ามือปาดน้ำตาเขา บอกว่าไม่เป็นไร ผมปลอดภัยแล้ว ผมยังไม่ตาย และผมกลับมาหาคุณแล้วนี่ไง คนดี

เขายิ้มทั้งน้ำตาและโผล่เข้ามากอดผม แนบแน่น บีบรัด เสมือนว่าผมหายไปจากชีวิตเขาหลายปี กลับมาพบกับเขาที่รอยคอดอยู่อย่างเร่าร้อน ภาพกอดผมประหนึ่งคนรักที่ไม่อยากให้ผมไปเผชิญกับอันตรายเช่นนั้นอีก ลมหายใจของเขาแรง หอบถี่ พยายามกอดเก็บอารมณ์ถวิลหาไว้ข้างใน เขาพูดอย่างไม่ค่อยเป็นคำนักกว่า วันนี้ผมจะให้คุณ ผมจะให้คุณทุกอย่างที่คุณอยากได้ คุณจะทำอะไรกับผมก็ได้ ผมไม่กลัวเชื่อโรคจะไปติดคุณอีกแล้ว

ผมคลายกอดออกจากเขาแล้วจ้องมองนัยน์ตาอันเยิ้มหยาดนั้น ถามย้ำอีกทีว่า จริงหรือ คุณยอมให้ผมทำอะไรก็ได้หรือ เขาพยักหน้า และบอกว่าจะมอบให้ผมเป็นพิเศษ คนเดียวเท่านั้น ผมยิ้มกับคำว่า คนเดียวเท่านั้น และพยักหน้ารับแทนคำตอบ แม้ว่าผมจะไม่เห็นว่าผลเป็นนั่นสักสำคัญอะไรอีกแล้ว แต่มันก็เป็นจุดเริ่มต้นที่น่าชมเชย มันทำให้เขาเปิดใจและกายให้ผมในวันนี้ แม้ว่าก่อนหน้านี้ผมจะเสนอเพิ่มเงินให้เขาสักเท่าไร ภาพก็ไม่เคยยอม แต่ในวันนี้ บาดแผลนั้นก็กลับมีค่าขึ้นมาเสียได้

ผมเริ่มจู่โจมเขา ทั้งจูบ เลีย ขบ และกัดไปทั่วร่างกายเขา ผมอยากกัดกินเนื้อหนังมังสาที่แน่นเต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อเนียนสะอ้านไว้รอยแผล หอมกลิ่นเหงื่อ และน้ำมันผสมผสานกัน เขาตอบรับสัมผัสของผมอย่างนุ่มนวลในจังหวะที่นุ่มนวล และร้องครวญในจังหวะที่ผมรุนแรง อารมณ์ผมพุ่งขึ้นสมกับบทบาทของคู่รักที่จากไปไกล กลัดอารมณ์กระหายไว้เพื่อระบายกับคนที่ตนเองรัก แม้จะเป็นเพียงชั่วคราว แต่เป็นชั่วคราวที่นิรันดร์ ผมไล่โลมเขาตั้งแต่หัวจรดเท้า จนเมื่อผมมาสะดุดใจเข้ากับรอยคล้ำที่ข้อเท้าของเขา ผิวขาวของเขาขับเน้นรอยนั้น ผมไม่เคยสังเกตเห็นมาก่อน เพราะไม่เคยได้โอกาสโลมเล่นไปจนถึงจุดนั้น คราวนี้ผมถามเขาบ้างว่า รอยนั้นมาจากไหน เขาบอกว่าเป็นรอยจากกำไลข้อเท้าที่เขาเคยโดนบังคับให้ใส่มาหลายปีเพื่อควบคุมความประพฤติ มันเพิ่งถูกปลดออกไปหลายเดือนก่อนที่จะมาทำงานที่นี่ ผมรู้ทันทีว่าภาพก็เป็นหนุ่มวัยรุ่นคนหนึ่งที่เราร้อนเช่นเดียวกับที่ผมเคยเป็น ผมไม่ถามอะไรต่ออีก ผมเลิกโลมไล่เขา แล้วเข้าไปกอด ร่างเปลือยเปล่าที่มีรอยแผลของเราอกตักายกัน ผมจูบเขาอย่างแผ่วเบา ทะนุถนอม ปลอดภัย เช่นเดียวกับที่ภาพทำให้ผม

ผมหอบถี่และเสียวขึ้นมาจนสั่นเกร็ง เขาทำให้ผมไปถึงจุดนั้นได้โดยไม่ต้องสอดใส่ เพียงแค่กอดกายและจูบกัน สายตาของเขามองลึกเข้าไปในใจของผม ประกายแวววาว หวานเชื่อม อ่อนโรย และมีความขี้เล่น เขาถามว่าผมเสร็จแล้วหรือ ผมบอกว่าวันนี้มีความสุขกว่าที่เคย เขาหอมแก้มผมทีหนึ่ง เป็นการเตือนอย่างถนอมน้ำใจว่า ถึงเวลา

แล้ว ผมลุกขึ้นไปอาบน้ำล้างตัวและใส่เสื้อผ้า เขาก็ทำเช่นเดียวกัน ผมหยิบเงินสดในกระเป๋าส่งให้เขา ดวงตาเขาวาวขึ้นแวบหนึ่งเช่นเดียวกับเมื่อครั้งแรกที่เราเจอกัน เขาโน้มตัวมาหอมแก้มและจูบชอกคอผมหลายที ผมบอกเขาว่าจะหาวันลาพักร้อนมาอีก ภาพบอกว่า “ผมจะรอ”

ชายคาเรื่องสั้นเป็นกิจกรรมนำหมึกโดย ‘คณะเขียน’ ซึ่งเปิดพื้นที่วรรณกรรมมากกว่าทศวรรษ ก่อนย้ายตัวเองจากสิ่งพิมพ์มาสู่ออนไลน์ตั้งแต่มกราคม 2022 โดยนักเขียนที่สนใจสามารถส่งประกวดเพื่อคัดเลือกเรื่องสั้นที่ดีที่สุดของแต่ละเดือนมาเผยแพร่บนเว็บไซต์ The Isaan Record อ่านรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ [แฟนเพจชายคาเรื่องสั้น](#)